

Meri Kouvonen

Tallitonttu Väinämö ja Kotikunnaan alpakoiden joulu

MERI KOUVONEN

**Tallitonttu Väinämö
ja Kotikunnaan alpakoiden joulu**

© 2024 Meri Kouvonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8437-2

Tallitonttu Väinämö oli asunut Kotikunnaalla
kauemmin kuin kukaan jaksoi muistaa.

Hän oli huolehtinut tilan eläimistä jo silloin, kun
navetassa vielä asui lehmiä, possu sikolätissä, tallissa
hevosia ja lampaista, ja tuvassa vilisi iloinen parvi lapsia.
Nyt ei ollut vuosiin ollut enää lehmiä lypsettävänä eikä
possuja syötettävänä, ja pitkän aikaa tallirakennukset
olivat olleet aivan tyhjillään. Lapset olivat kasvaneet
aikuisiksi ajat sitten ja muuttaneet pois.

Väinämö istui navetan ylisillä miettien, oliko enää
tallitonttu ollenkaan, kun eläimiäkään ei ollut.
Juuri, kun Väinämö harkitsi lähtevänsä etsiskelemään
uutta työtä lähiseudulta, taloon muutti uusi perhe,
ja Kotikunnas täyttyi jälleen elämästä.
Kolme tyttöä vanhempineen ja parvi kanoja toivat
mukanaan uutta toivoa.
Väinämöllä oli taas jotain, mistä huolehtia!

Meni kuitenkin aikaa, ennen kuin perhe alkoi epäillä tontun olemassaoloa. Kanojen vedet oli toisinaan vaihdettu varhain aamulla ennen kuin kukaan oli herännyt, ja joskus ylisiltä kuului tömähdyksiä, kun Väinämö liikkui siellä. Äiti näki silloin tällöin vilahtavan hiippalakin, mutta Väinämö ei koskaan tullut juttelemaan.

Hän oli ujo ja viihtyi omissa oloissaan, mutta nautti eläinten hoitamisesta. Perheen työt – Aava, Mai ja Marie – yrittivät kyllä löytää tontun, mutta Väinämö oli aina nopeampi ja livahti piiloon.

Eräänä kesäisenä päivänä Väinämö kurkki kummissaan navetan seinänraosta, kun Kotikunnaalle saapui neljä kerrassaan kummallisen näköistä eläintä.

Pitkäkaulaiset otukset olivat pörröisiä kuin lampaat, kulkivat riimussa kuin ponit ja loikkivat kuin peurat.

Niitä varten oli rakennettu laitumelle aidat ja tehty koti vanhaan kanalarakennukseen.

Alpakoita, kuuli Väinämö. Hän ei ollut koskaan kuullut sellaisista, mutta katseli uteliaana, kuinka perhe hoiti niitä.

Pian Väinämö oppi hoitamaan alpakoita itsekin, ja ne alkoivat pitää hänestä – Väinämö kun liikkui rauhallisesti eikä koskaan säikytellyt heitä. Hän saattoi nukkua öisin alpakoiden vieressä heinäkasassa, mutta aina aamun sarastaessa hän katosi omiin oloihinsa ennen kuin talon väki saapui.

Väinämö nautti, kun sai jälleen puuhailla eläinten kanssa. Joskus tuntui, että tehtävää ja muistettavaa oli niin paljon, että ruokavadit unohtuivat toisinaan lattioille ja luudat jäivät lojumaan lakaisun jälkeen. Heinäpaalit tuntuivat painavan kerta kerralta enemmän.

Pian Kotikunnaan väki oli tottunut siihen, että aamusella alpakoiden ruokavadit ja heinähäkit odottivat valmiiksi täytettyinä ja vesiastiat puhdistettuina. Yhtä lailla oli kanojen pesissä puhtaat oljet, tarjolla raikasta vettä ja ruoka-astiat täynnä. Talossa asuva perhe oli oikein tyytyväinen siihen, että salaperäinen tonttu piti huolen Kotikunnaan eläimistä.

Kesä kääntyi hiljalleen syksyksi ja syksy talveksi.

Ensilumi oli jo satanut, ja Kotikunnaan alpakat
kirmasivat pehmeässä lumessa innoissaan pitkin laidunta.

Kanat puolestaan mulkoilivat valkoista lunta
epäluuloisina ikkunastaan, eivätkä suostuneet astumaan ulos.
Talli täyttyi lyhdyistä ja jouluvaloista, ja joulun tunnelma alkoi
laskeutua Kotikunnaalle.

Tallitonttu Väinämö on hoitanut
Kotikunnaan tilalla eläimiä vuosikymmeniä,
mutta ikä alkaa jo painaa.

Kun uusi perhe muuttaa tilalle, lapset
huomaavat tontun salaisen työn ja
päättävät auttaa häntä valmistautumaan
jouluun.

Tämä sydämellinen lastenkirja kertoo
ystävyydestä, avunannosta ja siitä,
kuinka joulu syntyy yhdessä tekemällä.

Kotikunnaan alpakat on Sauvon Karunassa
sijaitseva alpakkaelämystila.

9 789528 084372